

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Obec Č.** proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti:** 1) V. Š., 2) V. Š., 3) V. V., 4) J. S., 5) V. L., 6) J. Č., 7) M. Ž., 8) Z. C., 9) Město U., 10) I. K., 11) Město L., 12) S. ž. d. c., s. o., S. s. O., 13) J. K., 14) H. Z., 15) S. o. Č., 16) G. K., o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2004 č.j. OSR/2730/04-SŘ/1758/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2006 č. j. 22 Ca 384/2004 - 62,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2006 č. j. 22 Ca 384/2004 - 62 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný podal včas kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2006 č. j. 22 Ca 384/2004 - 62, kterým bylo rozhodnuto o odmítnutí žaloby, o náhradě nákladů řízení a o vrácení soudního poplatku.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce se žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice ze dne 15. 3. 2004 č.j. Výst.-865/04-R/1 o umístění stavby „ČD DDC, modernizace úseku tratě Č. – Z.“, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobu Krajský soud v Ostravě zamítl pro předčasnost. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Na úřední desce žalovaného bylo rozhodnutí vyvěšeno dne 25. 6. 2004 a sejmutο dne 12. 7. 2004. Tento den však nelze považovat za den doručení ve smyslu zákona č. 71/1967

Sb., o správním řízení (správní řád). V souladu s ust. § 27 správního řádu bylo posledním dnem lhůty pondělí 12. 7. 2004. Protože však v tento den bylo rozhodnutí z úřední desky snato již v 7 hod. ráno, fakticky (po celých 24 hodin) již v tento den rozhodnutí vyvěšeno nebylo, čímž došlo k nedodržení zákonné patnáctidenní lhůty pro vyvěšení písemnosti. Na tom nic nemění skutečnost, že rozhodnutí bylo vyvěšeno také na úředních deskách obcí, které byly účastníky řízení, protože v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu mohlo být rozhodnutí s účinky doručení vyvěšeno pouze na úřední desce žalovaného. Napadené rozhodnutí tak dosud nenabýlo právní moci a žaloba proti němu byla podána předčasně [§ 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“].

V kasační stížnosti se žalovaný odvolal na ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a tvrdil, že odmítnutí žaloby bylo nezákonné.

Žalovaný uvedl, že rozhodnutí na své úřední desce vyvěsil dne 25. 6. 2004, následujícího dne začala běžet 15-ti denní lhůta a 15. dnem této lhůty byla sobota 10. 7. 2004. Rozhodnutí pak bylo sejmuto v pondělí 12. 7. 2004 v 7 hod. Lhůta podle § 26 odst. 2 správního řádu tak byla dodržena. Podle tohoto ustanovení a podle § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se písemnost vyvěsí způsobem v místě obvyklým. V daném případě jím byly panely žalovaného umístěné na veřejně přístupném prostranství před krajským úřadem a úřední desky obcí, kterých se rozhodnutí týká. Úřední deska žalovaného je každému přístupná 24 hodin denně, plní tak účel nepřetržité informace občanům, a to bez ohledu na pracovní dobu úřadů. Na této desce se tedy po celou dobu 15ti denní lhůty mohl každý seznámit se zněním vydaného rozhodnutí. Přitom rozdíl mezi vyvěšením na úřední desce úřadu, který má úřední desku umístěnou v budově a umístěním úřední desky na veřejném prostranství je v této věci zásadní právní otázkou. Pokud je totiž úřední deska umístěna v budově, musí se vždy uplatnit i § 27 odst. 2 správního řádu. V daném případě však toto ustanovení aplikovat nelze. V projednávaném případě tak účastníci nebyli na svých právech zkráceni, protože se s rozhodnutím mohli seznámit po více než 16 dní, tedy více než po dobu zákonné lhůty. Navíc proti vydanému rozhodnutí již nebyl možný žádný další řádný opravný prostředek, takže nikdo nemohl utrpět újmu na svých právech. Správní řád po dobu nebo umístění veřejné desky neupravoval, krajský soud se však otázkou obvyklostí místa vůbec nezabýval a o nedodržení lhůty rozhodl s vytržením z reality.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil, stejně tak osoby zúčastněné na řízení.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto: pro daný případ je stěžejní právní otázkou, zda se při doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou aplikuje § 27 odst. 2 věta třetí správního řádu, podle níž případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den.

Podle § 42 odst. 2 stavebního zákona ve shodě s § 26 odst. 2 správního řádu se doručení provede vyvěšením územního rozhodnutí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení.

Přestože by se na základě jazykového výkladu mohl zdát závěr krajského soudu o aplikovatelnosti uvedeného ustanovení nepochybným, lze výkladem teleologickým dospět k závěru opačnému. Účelem § 27 odst. 2 věty třetí správního řádu je poskytnutí ochrany účastníkům řízení při uplatňování jejich procesních úkonů (např. podání odvolání) či jiné procesní aktivitě (vyzvednutí si uložené písemnosti ve lhůtě 3 dnů od uložení). V případě doručování veřejnou vyhláškou se však žádná činnost účastníka řízení nepředpokládá (tedy 15. dnem bude doručeno, ať již se účastník řízení s veřejnou vyhláškou seznámí či ne), nejedná se tak o lhůtu, na kterou by byla vázána možnost provedení určitého úkonu, ale o dobu, tedy samostatnou právní událost, s níž právo spojuje určité důsledky. S doručením úředního aktu je samozřejmě často spojen počátek běhu určité lhůty (např. odvolací), není však rozumného důvodu, proč by den určující počátek běhu takové lhůty nemohl být dnem pracovního klidu. Dostatečná a logická časová pojistka pro uplatnění úkonu účastníka řízení vůči správnímu orgánu se totiž váže až ke konci dané konkrétní lhůty.

Ostatně shodnou konstrukci s účinností od 1. 1. 2006 zakotvil zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, když v § 40 odst. 1 písm. c) pravidlo o přesunutí posledního dne lhůty na nejbližší pracovní den připadl-li konec lhůty na sobotu, neděli, nebo svátek, výslovně spojuje s tím, že na tuto lhůtu je vázáno provedení určitého úkonu v řízení.

Z faktického hlediska je pak nutno poukázat na ust. § 71 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění účinném do 31. 12. 2005, podle něhož musí být úřední deska krajského úřadu umístěna na místě, které je veřejně přístupné po dobu 24 hodin denně, a to zpravidla na budově, v níž má krajský úřad své sídlo, případně na budově, ve které má své další pracoviště. Z toho plyne, že veřejná vyhláška je každému dostupná i ve dnech pracovního klidu. Ani hledisko možnosti reálného seznámení se s veřejnou vyhláškou tak nesvědčí závěru o nutnosti aplikace § 27 odst. 2 věty třetí správního řádu.

Nutno tedy souhlasit se žalovaným, že posledním dnem lhůty pro vyvěšení napadeného rozhodnutí na jeho úřední desce byla sobota 10. 7. 2004.

V otázce, na úřední desce kterého orgánu je územní rozhodnutí vyvěšeno s účinky doručení podle § 42 odst. 2 stavebního zákona, pak krajský soud správně vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uveřejněného pod č. 449/2005 Sb. NSS a uzavřel, že vyvěšení územního rozhodnutí s účinky doručení se děje jen na úřední desce orgánu, který takovéto rozhodnutí vydal. Nelze pominout, že právní závěry plynoucí ze zmíněného usnesení rozšířeného senátu byly aprobovány nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005 sp. zn. II. ÚS 487/03, a ani senát Nejvyššího správního soudu rozhodující v nyní projednávané věci nevidí důvod, proč se od nich odchýlit.

V daném případě tedy bylo napadené rozhodnutí žalovaného formálně doručeno dne 10. 7. 2004. Pokud žalobce podal žalobu Krajskému soudu v Ostravě (byť v pobočce v Olomouci) osobně dne 15. 9. 2004, nutno konstatovat, že tak neučinil předčasně a závěr krajského soudu o odmítnutí žaloby z tohoto důvodu je nesprávný.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

